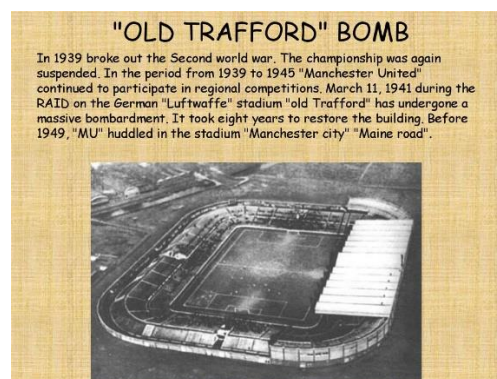

Η Γιουνάιτεντ στη δίνη του β' πολέμου και ο βομβαρδισμός του Ολντ Τράφορντ (Επιμέλεια: Χαράλαμπος Αριστοτέλους)

Το ποδόσφαιρο στη δίνη του β' πολέμου δεν μπορούσε να μείνει ανεπηρέαστο ως αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής και του παγκόσμιου πολιτισμού. Ολόκληρος ο κόσμος πλέον με την έναρξη του β' παγκοσμίου πολέμου δεν ήταν ο ίδιος και ήταν αναπόφευκτο η κρίση να ξεσπάσει και στο ποδόσφαιρο. Ο τελευταίος αγώνας στην Αγγλία πριν τον πόλεμο έγινε στις 2 Σεπτεμβρίου 1939. Την επόμενη ημέρα η Αγγλία κήρυξε τον πόλεμο στην Γερμανία.

Όλοι οι αγώνες αναβλήθηκαν σύμφωνα με απόφαση της κυβέρνησης. Περισσότεροι από 800 παίκτες αποχώρησαν από τις ομάδες τους για να πολεμήσουν. Τα σύμβολα των ποδοσφαιριστών έπαψαν να ισχύουν και οι νεαροί, γυμνασμένοι αθλητές είχαν νέες υποχρεώσεις. Κατατάχθηκαν στον στρατό σε διάφορες ειδικότητες και ορισμένοι έγιναν γυμναστές. Κάποιοι στάλθηκαν στην πρώτη γραμμή όπως ο Γουίλφρεντ Μάνιον της Μίντλεσμπερο και ο Σταν Μόρτενσεν της Μπλάκπουλ. Και οι δυο επέζησαν και επέστρεψαν στο ποδόσφαιρο με την επανέναρξη του πρωταθλήματος την σεζόν 1946-47, μετά από επτά χρόνια. Τουλάχιστον 75 ποδοσφαιριστές έχασαν την ζωή τους στην μάχη.

Ο Άγγλος Τομ Φίνεϊ της Πρέστον έλεγε χαρακτηριστικά *«Το ποδόσφαιρο κατά την διάρκεια του πολέμου δεν αντικαθιστούσε την πραγματικότητα αλλά είχε ένα σκοπό. Ήταν ένας ευχάριστος τρόπος διαφυγής παρά τους βομβαρδισμούς»*.

Μέσα στην παράνοια του πολέμου δεν υπήρχε χώρος για επίσημες διοργανώσεις. Οι ποδοσφαιριστές συμμετείχαν σε τοπικά πρωταθλήματα μικρής διάρκειας (Wartime League) και επέλεξαν τις ομάδες που αγωνίζονταν, όπως ο σερ Στάνλεϊ Μάθιους, που έπαιξε στην ομάδα μας την Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ.

Πολλές φορές οι ομάδες δεν μπορούσαν να παραταχθούν πλήρεις και δεν κατέβαιναν στους αγώνες που είχαν περισσότερο φιλικό χαρακτήρα. Για λόγους ασφάλειας η προσέλευση των θεατών ήταν περιορισμένη. Εξαίρεση αποτέλεσε ο τελικός του Κυπέλλου (Football League War Cup) το 1941, καθώς εξήντα χιλιάδες θεατές αφήφισαν τους βομβαρδισμούς για να παρακολουθήσουν τον τελικό.

Οι ομάδες δεν είχαν χρήματα πνιγμένες στα χρέη και τόσο οι παίκτες όσο και ο κόσμος ήταν σκλάβοι του δελτίου τροφίμων. Το ποδόσφαιρο δεν μπορούσε να ξεκινήσει από εκεί που είχε σταματήσει. Το πιο ανησυχητικό πρόβλημα για τους συλλόγους και τις ποδοσφαιρικές αρχές ήταν οι αμοιβές των παικτών που είχαν επιστρέψει στα επίπεδα πριν τον πόλεμο. Υπό την απειλή των ποδοσφαιριστών για απεργία, ηλίγκα αύξησε τους εβδομαδιαίους μισθούς από οκτώ σε δέκα λίρες (περίπου 260 λίρες με σημερινά δεδομένα όταν ο μέσος όρος σήμερα της Πρέμιερ Λιγκ είναι 30.000 λίρες) κατευνάζοντας τα πνεύματα.

Τραγική ήταν η κατάσταση των γηπέδων μετά την λήξη του πολέμου και την επανέναρξη του πρωταθλήματος. Είχαν μετατραπεί σε αποθήκες, κέντρα εκπαίδευσης και μόνο με την έναρξη του πρωταθλήματος χρησιμοποιήθηκαν για αγώνες. Χρειάζονταν παρατεταμένη ανακατασκευή, καθώς τα γήπεδα ήταν επικίνδυνα για τους θεατές. Η έλλειψη χρημάτων και υλικών έκανε δύσκολη την προσπάθεια ανακατασκευής τους. Το "Stamford Bridge", το "Bramall Lane" και το "St Andrews", δέχτηκαν εναέριες επιθέσεις και είχαν υποστεί ανυπολόγιστες ζημιές. Η Άρσεναλ είχε μετακομίσει στο "White Hart Lane".

Όλο αυτό το σκηνικό δεν θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστη και την ομάδα μας Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ πολλοί παίκτες της οποίας πήραν μέρος σε αυτόν. Τα παιχνίδια στο Ολντ Τράφορντ κατά τη διάρκεια του β' παγκοσμίου πολέμου διεξάγονταν κανονικά ενώ η έδρα της United χρησιμοποιείτο για τις ανάγκες του στρατού. Η ομάδα όμως συνέχιζε να αγωνίζεται σε μικρά τουρνουά. Το Ολντ Τράφορντ απέκτησε στέγαστρο το 1936 αλλά **ο βομβαρδισμός του Πάρκου Τράφορντ από τους Γερμανούς στις 22 Δεκεμβρίου 1940 έφερε μερικές καταστροφές στο γήπεδο.**

Αν και ξανάνοιξε στις 8 Μαρτίου του 1941, στις 11 Μαρτίου 1941, κατά τη διάρκεια αεροπορικής επιδρομής των Γερμανών το Ολντ Τράφορντ βομβαρδίστηκε ΞΑΝΑ, κατεδαφίστηκε και κατάστράφηκε το μεγαλύτερο μέρος του γηπέδου και ιδιαίτερα η κύρια κερκίδα.

Μέχρι την επιδιόρθωσή του, το 1949, η ομάδα μας μοιραζόταν εξαναγκασμένη την ίδια έδρα με την Μάντσεστερ Σιτυ (Maine Road) και είχε χρεωθεί 15.000 λίρες τότε για να πληρώνει το νοίκι. Το πρώτο παιχνίδι της πίσω στο Ολντ Τράφορντ δόθηκε στις 24 Αυγούστου του 1949, με τους Μπόλτον Γουάντερερς, ενώ οι εργασίες ολοκληρώθηκαν το 1951.

Ο β' παγκόσμιος πόλεμος αποτέλεσε ένα από τα μεγαλύτερα κτυπήματα για την ομάδα, η ιστορία δεν ήταν ποτέ στρωμένη με ροδοπέταλα.